

VI KEELANDOVÁ

NEROVNÁ HRA

*On je futbalová hviezda,
ona jeho šéfka*

IKAR

VI KEELANDOVÁ
NEROVNÁ
HRA

Preložila Andrea Vargovčíková

Vi Keeland
THE GAME

Copyright © 2023. THE GAME by Vi Keeland
The moral rights of the author have been asserted.
Translation © 2024 by Andrea Vargovčíková
Cover Model: Nicky John White
Photographer: Marq Mendez
Jacket design © 2024 by Emil Křížka
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9615-2

„NA KONCI...

*lutujeme iba šance, ktoré sme nevyužili,
vzťahy, ktoré sme sa obávali nadviazať,
a rozhodnutia, s ktorými sme prídlho váhali.“*

LEWIS CARROLL

BELLA

„Stále sa mi nechce veriť, že toto všetko je tvoje...“ Miller sklonil hlavu a pozrel sa von z okna na strane spolujazdca.

„Všetko nie je moje – dvadsaťpäť percent vlastní investičná skupina.“

„To je fuk. Kráľovnou toho zámku si aj tak ty. Určite nechceš, aby som tam šiel s tebou?“

Neisto som zaletela pohľadom k veľkolepej budove. „Páči sa mi tvoja ponuka, no toto fakt musím zvládnuť sama.“

„Fajn. No do práce idem až popoludní. Ak zmeníš názor, brnkni mi,“ žmurkol na mňa. „Možno sa ti zide asistent, ktorý vojde do šatne prvý a overí, či sú všetci tí spotení futbalisti oblečení.“

Zachichotala som sa a pobožkala ho na líce. „Si milý. A ďakujem za odvoz.“

Otvorila som dvere a strýpla. Nadýchla som sa a zadívala sa na obrovský štadión. Všimla som si chlapíka v mikine, ktorý niesol minimálne desať škatúl s pizzou.

„Nemala by si tam vojsť iným vchodom než poslíčkovia?“ podotkol Miller.

„Netuším. No keby mali o tom rozhodovať moje milé sestričky, vchod určený mne by isto viedol rovno do hladomorne.“

„Len sa nedaj tými rozmazanými prachatými kravami zastrašiť. A naprav si tie hlúpe okuliare. Zasa ich máš nakrivo.“

Vzdychla som si a potisla si ich nahor. „Urobím, čo bude v mojich silách.“

Prechod z parkoviska k vchodu na štadión futbalového mužstva Bruins pripomínal skôr chôdzu po lodnej lávke. Napokon, vnútri ma čakali žraloky. Keď som sa priblížila k dverám, všimla som si hŕstku ľudí s kamerami. Netušila som, či čakajú na mňa, keďže v poslednom čase striehli novinári aj pred mojím bytom, alebo sa tu zišli kvôli tréningu. Pre istotu som však sklonila hlavu, aby som sa vyhla očnému kontaktu, a odhodlane pokračovala vpred, až kým som sa neocitla bezpečne vnútri. Hneď ma zastavil ochrankár.

„Môžem vám pomôcť?“

„Ehm, vlastne áno. Pracujem tu.“

„Ešte som vás tu nevidel. Ste nová?“

Prikývla som. „Dnes som tu prvý deň.“

Chytil písaciu podložku so zoznamom. „Meno?“

„Bella Keatingová.“

Prezrel zoznam a ukázal na neďaleký skener. „Presne ako na letisku. Vyložte z kabelky mobil, notebook a iné elektronické zariadenia a prejdite cez prístroj. Potom počkajte na žltej čiare, až vás zavoláme, a prejdete cez detektor kovov.“

Poslúchla som ho a položila mobil do okrúhlej nádoby, notebook na väčší sivý podnos. Za detektorom kovov stáli ďalší dvaja ochrankári a rozprávali sa, zatiaľ

čo som stála na žltej čiare. Poslíček s pizzou sa medzím pristavil pri nejakej žene. Nakrúcala si vlasy na prst a chichotala sa na niečom, čo jej povedal. Potom poslíček nastúpil do výťahu a už ho nebolo. Vzápätí sa otvoril vedľajší výťah a vystúpil z neho mladý muž v obleku. S nosom zaboreným do mobilu mieril k ochrankárom. Keď napokon zdvihol zrak, vypleštil oči a prešiel z vychádzkového kroku do behu. Obzrela som sa a rozmysľala, za kým tak beží.

„Slečna Keatingová! Prepáčte, že meškám.“ Zamračil sa na ochrankárov, ktorí si ma dosiaľ nevšímali a radšej rozoberali štatistiku víkendového zápasu, kým ja som trpezlivo stála na žltej čiare, ako mi prikázali. „Pardon. Viete, koho tu nechávate čakať?“

Ochrankár, ktorý mi skontroloval občiansky preukaz, mykol plecami. „Keatingová, nie? Je tu nová.“

Chlapík v obleku si založil ruky v bok a pokrútil hlavou. „A ako sa volá nová majiteľka futbalového tímu? Ako sa volá osoba, ktorá vám bude posilať na účet výplatu?“

Ochrankár vypleštil oči. „No doriti! Vy ste slečna Keatingová.“

Zaváhala som, potom prikývla. „Áno, som Bella Keatingová.“

„Veľmi ma to mrzí.“ Chytil ma za lakeť a viedol cez detektor kovov. Keď som cezeň prechádzala, zabzučal, a tak som zastala, no ochrankár mávol rukou. „To je v poriadku. Vy vôbec nemusíte prechádzať kontrolou.“

Mladý muž v obleku opäť pokrútil hlavou. „Prepáčte, slečna Keatingová. Čakal som vás až neskôr. Šiel som si sem len overiť, že ochrankári vedia o vašom dnešnom príchode aj o tom, že ma majú upozorniť, len čo dora-

zíte.“ Natiahol ku mne ruku. „Som Josh Sullivan, váš asistent. Teda bol som asistentom pána Barretta. Telefonovali sme spolu.“

„Aha, iste... Josh,“ usmiala som sa. „Rada vás konečne spoznávam.“

„Chcete si prezrieť štadión alebo pôjdete radšej rovno do kancelárie?“

Ani som netušila, že nejakú kanceláriu mám. Asi by som teda mala začať v nej. „Poďme do kancelárie.“

Josh mi rukou naznačil, aby som šla prvá. Po niekoľkých krokoch som si spomenula na svoje veci, ktoré som nechala u ochrankárov. „Takmer som si zabudla elektroniku,“ poznamenala som.

Vo výťahu vložil Josh kartu do štrbiny na tlačidlovom paneli. „Bez karty sa do oddelenia top manažmentu nedostanete. V kancelárii som vám nechal prístupy a zväzok kľúčov, ktoré budete potrebovať.“

„Ďakujem.“

Najvyššie poschodie, na ktorom sa nachádzalo spomínané oddelenie, ani zďaleka nepripomínalo moju starú zanedbanú kanceláriu. Žiarivé steny zdobili zarámované momentky zo zápasov a zbierka trofejí a vyznamenaní. Pri dverách na konci chodby Josh zastal a vybral z vrečka kľúče.

„A sme tu.“ Otvoril dvere a odstúpil, aby som vošla prvá.

„Toto je kancelária?“

„Áno. A celá vaša,“ zasmial sa.

Vybrala som sa ku sklenenej stene, spoza ktorej bol výhľad na ihrisko. Zopár hráčov sa na ňom už venovalo strečingu. „Viete, že som Toma Laurena požiadala, aby ešte ostal úradujúcim prezidentom klubu, ktorým sa

stal po smrti Johna Barretta, však? Som síce spolupre- zidentka, no je to len názov funkcie. Ešte sa mám čo učiť. Možno by teda mal mať túto kanceláriu Tom.“

Josh sa usmial. „Tá jeho nie je o nič horšia, verte mi. Je blízko vašej. Nadnes o jedenástej som vám napláno- val krátke stretnutie s ním a o pol jednej obed s ostat- nými zamestnancami. O štvrtej po tréningu zasa kra- tučké stretnutie s hráčmi. Inak máte kalendár voľný, aby ste sa mohli aklimatizovať.“

„Tak fajn.“

„Mimochodom, aký kalendár uprednostňujete? Elektronický alebo fyzický? Alebo oboje?“

„Radšej fyzický, ak vám to nebude prekážať.“

Znova sa usmial. „Presne ako váš otec. Stará škola má svoje výhody.“

Prikývla som. Značiť si povinnosti do diára nie je nič výnimočné, no zachytila som túto drobnú informáciu o Johnovi Barrettovi. Dosiaľ som o ňom vedela len veľmi málo, no mala som dojem, že sa to rýchlo zmení.

Josh ukázal na okno. „Tréning sa začína o desiatej, takže ihrisko sa čoskoro zaplní.“ Potom ukázal na naj- väčší písací stôl, aký som kedy videla. „Objednal som vám nový notebook a prihlásil vás na portál tímového manažmentu. Vďaka nemu budete mať prístup k všet- kým informáciám o tíme aj o jednotlivých hráčoch – k štatistikám, zraneniam, lekánskym správam, platom, správam o disciplíne –, čo len chcete. Je tam úplne všet- ko. A tam je súkromná kúpeľňa,“ ukázal na dvere za stolom. „Je v nej sprcha aj masážna miestnosť.“

„Masážna miestnosť?“

„Pán Barrett často využíval tímových masérov. Môžem vám zariadiť ľubovoľné služby, aké len chce-

te.“ Prešiel ku knižnici, ktorá siahala od podlahy až po strop. „Všetky knihy útočných diagramov a obranných akcií sú vytlačené a odložené, rovnako ako spisy o všetkých členoch tímu. Nájdete tu aj informácie o potenciálnych nováčikoch, ktorých sleduje náborové oddelenie, a zoznam všetkých ligových hráčov, ktorým v priebehu nasledujúcich dvanástich mesiacov vypršia zmluvy. Tamtými dverami...”

Josh náhle zmlkol. Ja som ešte stále upierala oči na desiatky hrubých zväzkov na policiach. Keď som presunula pohľad na Josha, usmial sa. „Prepáčte. Isto je toho na vás veľa a mne sa ešte nezatvorili ústa, však?”

„To je v pohode.“

„Čo keby som skočil po kávu a doprial vám chvíľu osamote, nech sa tu rozhliadnete?“

Nahlas som si vydýchla. „To by bolo skvelé. Ďakujem, Josh.“

Odišiel a ja som v tejto obrovskej miestnosti osameľa. Ešte vždy som žasla nad tým, ako som sa tu ocitla, nehovoriac o tom, že toto mala byť moja kancelária. Sotva som sa však stihla poobzerať, rozrazili sa dvere a dnu vošla moja nočná mora alias nevlastná sestra.

„Tak čo, kedy to zabalíš?“ vyštekla Drizella.

Pravdaže, v skutočnosti sa nevolala Drizella. S Millerom sme dali mojim novým nevlastným sestrám prezývku Drizella a Anastasia podľa zlých nevlastných sestier Popolušky.

Nasadila som falošný úsmev. „Dobré ráno, Tiffany.“

Pohrdavo sa usmiala. „Toto je zlý vtip. Neuveriteľné, že chceš manažovať tím. Už si vôbec videla nejaký zápas?“

Nedala som sa rozhodnúť. „Som rada, že si sa rozhodla ostať. Tvoje skúsenosti sú očividne neoceniteľné.“

„Samozrejme, že som neoceniteľná. Pretože ja sa na rozdiel od teba vo futbale vyznám.“

„Nuž, dúfam, že sa od teba veľa naučím.“ Milo som sa usmiala. Za posledné dva roky, odkedy sa môj život prevrátil hore nohami, som už prišla na to, že najlepší spôsob boja proti zákernej Tiffany je vyfackať ju milotou a komplimentmi. Ustavične ma napádala, inak to nevedela. No ak som nezhltna jej návnadu, po chvíli sklapla a odpratala sa. To sa stalo aj teraz. Otočila sa a vykračovala si k dverám, vrtiac chudým zadkom. V tej chvíli som zazrela na chodbe poslíčka s pizzou. Všimla som si ho už tretí raz a naozaj mi to pripadalo čudné.

„Kto si dáva doručovať pizzu takto skoro ráno? Ktorý podnik už má otvorené?“

Tiffany zaletela pohľadom k poslíčkovi a so zlomyseľným úsmevom sa ku mne otočila. „Chceš byť užitočná?“

Zrejme to bola rečnícka otázka, no čakala som na odpoveď. Vzdychna som si. „Pravdaže, Tiffany.“

Ukázala na chodbu. „Ten poslíček obťažoval ženy. Minulý týždeň si neodpustil poznámky o mojom zadku. Ako nová riaditeľka tejto organizácie by si mu možno mala dať jasne najavo, že takéto správanie je tu neprípustné.“

Zažmurkala som. „Aha. Fíha! To je hrozné.“

„Tak s tým niečo urob. Ak teda nemáš priveľa práce... alebo ti nezáleží na tom, ako sa tu správajú k ženám?“

„Pravdaže mi na tom záleží.“

„Tak potom daj vedieť, ako to dopadlo. Uvidíme sa na stretnutí so zamestnancami.“

Tiffany odrkla a už jej nebolo. Napadlo mi, že sa Joshovi zmienim o tom poslíčkovi, no už o necelú minútu ten chlap opäť prešiel okolo mojich dverí. Tento-

raz nič neniesol. Obyčajne som sa konfrontáciám vyhýbala ako čert krížu, no tu si asi budem musieť na ne zvyknúť. S týmto zámerom som vyšla na chodbu.

„Prepáčte...“

Poslíček sa otočil.

Dočerta! Takto zblízka bol naozaj fešák.

Ukázal na seba. „Hovoríte so mnou?“

„Áno. Môžete na slovíčko?“

Nasadil osľňujúci úsmev. Dokonca sa mu možno aj zaleskli zuby. Nečudo, že si namýšľal, že si môže hovoriť a robiť, čo sa mu zachce. Výzor mu určite nedával právo obťažovať ženy.

Chlapík v mikine ma nasledoval do kancelárie. Odstúpila som a natiahla ruku. „Prosím, poďte ďalej.“

Zatvorila som za sebou dvere a podala mu ruku. „Som Bella Keatingová.“

„Viem, kto ste. Videl som v novinách vašu fotku.“ Stisol mi ruku. „Christian. Rád vás spoznávam.“

„Toto očividne nie je ideálna téma na prvý rozhovor, no obávam sa, že s vami musím prebrať sťažnosť na vašu adresu, ktorá sa ku mne doniesla.“

Christian zvrátil čelo. „Sťažnosť? Akú sťažnosť?“

„Jedna zo zamestnankýň ma informovala, že obťažujete ženy. Spomínala konkrétny prípad, keď ste komentovali jej zadok.“

Christian zdvihol obočie. „Obťažujem ženy? O tom pochybujem. Niektoré ženy rady flirtujú, no je to iba hra.“

„A to je v skutočnosti bežný problém. Jedna strana si myslí, že flirtuje, no tá druhá to už považuje za obťažovanie. Hranica býva často nejasná. Tu v Bruins obťažovanie netolerujeme, preto vás musím požiadať, aby ste sem už nič nenosili. Pre ktorú pizzeriu pracujete?“

„Pizzeriu?“

„Áno, rada by som vedela, kto je váš zamestnávateľ.“
Chlapík sa uškrnul a založil si ruky v bok. „Neviete, kto je môj zamestnávateľ?“

„Keby som to vedela, nepýtala by som sa.“

Zachechtal sa a vybral sa k dverám. „Musím ísť. No stretnutie s vami, Bella, bolo ozajstný pôžitok.“

Nemohla som tomu uveriť. Drzáň jeden! A ešte sa mi smial! „Viete, na sexuálnom obťažovaní nie je nič smiešne. Ani na tom, ako situáciu zľahčujete. Nemienila som sa skontaktovať s vašim nadriadeným, no asi budem musieť.“

„Pokojne mu cinknite. Bude to zaujímavý rozhovor.“ Otvoril dvere a obzrel sa. „A keďže obťažujem ľudí, pokojne vám môžem povedať, že ste oveľa väčšia kočka než na fotkách v novinách. Neskočíme niekedy na večeru?“

Otvorila som ústa, no skôr než som ich zavrela, vrátil sa Josh. Kývol poslíčkovi. „Čo sa deje, Christian? Zoznamuješ sa so šéfkou?“

„Jasné. Tuná Bella chce vedieť, pre ktorú pizzeriu pracujem. Uved' ju do obrazu. A chce aj číslo môjho šéfa. Musím bežať.“ Christian mi poslal vzdušný bozk. „Tak neskôr, kráska. Mimochodom, okuliare máte trochu nakrivo.“

Josh mi ukázal kávu a krútil hlavou. „Divné.“

„To mi hovorte.“ Napravila som si okuliare. „Dúfam, že viete, pre koho pracuje.“

Josh ukázal palcom na dvere. „Christian?“

„Áno.“

„No, keďže ste majiteľkou tímu, tak zrejme pre vás.“
Skrčila som nos. „Poslíček z pizzerie?“

Josh sa na mňa zahľadel. „Och, dočerta! Vy vôbec netušíte, kto to bol, pravda?“

„Ehm... poslíček z pizzerie?“

„To bol Christian Knox. Rozohrávač a kapitán Bruins.“

Zavrela som oči. *Ja tú Drizellu zabijem!*

„Aký bol prvý deň?“

Opierala som si hlavu o opierku sedadla od chvíle, čo som za sebou zavrela dvere Millerovho auta. „Pamätáš si môj prvý deň, keď som nastúpila k vám?“

„Narážaš na pána Veľké gule?“

„Presne na toho.“

„A čo s ním?“

„Vtedy to nebol taký trapas ako dnes.“

Počas nášho druhého ročníka na univerzite mi Miller zohnal miesto v spoločnosti vyvíjajúcej mzdové softvéry. Pracoval tam na oddelení technickej podpory. Mala som vedieť, že je to zlý nápad. Klienti do firmy volávali, keď mali problém so softvérom, a my sme ich navigovali, ako ho vyriešiť. Naspodku obrazovky sa nachádzalo čítovacie okno, v ktorom bolo vidieť profilovú fotku klientov a oni videli tú našu. Tretí klient sa počas mojej zmeny dožadoval pomoci a na profilovej fotke stál. Bolo ho vidieť až po stehná. Prisahám, že do dnešného dňa neviem, čo presne bolo na tej fotke, no mne sa to javilo ako fakt obrovské gule. Nie ako nápadná vypuklina, ale dve okrúhle lopty, ktoré sa mu drali z nohavíc. Nejako som ten čert prežila, no predtým, než sme sa rozlúčili, som telefónom odfotila obrazovku, aby som mohla fotku poslať Millerovi. Potom som sa

s mužom rozlúčila a odpojila sa. Aspoň som si to myslela. A už asi chápete, kam smerujem...

Skrátim to. Cez zamestnanecký čet som poslala snímku Millerovi a viedli sme siahodlhú diskusiu, či môže byť miešok až taký veľký. Dokonca som si vygúgli-la podmienky, za akých by mohol opuchnúť, a potom som si vyhľadala spomínaného klienta na sociálnych sieťach, aby som si overila, či nebola jeho profilovka upravená, alebo tak naozaj vyzerá. Netreba hovoriť, že v skutočnosti som čet s týmto zákazníkom nevypla, takže pán Veľké gule videl všetko, čo som robila, a potom zavolať môjmu šéfovi. Millera aj mňa vyhodili, a tak sa môj prvý deň v práci zároveň stal posledným.

„Čo také si mohla urobiť, že to bolo horšie než prípad pána Veľké gule?“

„Čo ja viem? Povedzme to, že som si pomýlila najlepšieho ligového rozohrávača s poslíčkom z pizzerie a urobila mu prednášku o sexuálnom obťažovaní na pracovisku.“

Miller zaletel pohľadom ku mne, potom znova na cestu. „Dopekla, a to už ako?“

„Drizella.“

„Ako to, že si ho nespoznala? Naučila si sa predsa naspamäť štatistiky všetkých hráčov Bruins.“

„Veď vieš, že nemám pamäť na tváre. Vryla som si do pamäti čísla, nie to, ako vyzerajú. Mimochodom, tento doslova vyrážal dych. Pri takej vytesanej čeľusti by zaplakal aj sochár.“

Miller pokrútil hlavou. „Nerád ti to hovorím, no už nevytváraš algoritmy. Budeš musieť venovať pozornosť ľuďom a spoľahnúť sa na triky, ktoré si používala, keď si musela spájať tváre s menami.“

Našpúlila som pery. „Nie som veľmi na ľudí. Som matematicička.“

„Už nie si, princeznička. Si miliardárka, majiteľka futbalového mužstva.“

„Asi sa radšej vrátim k starej práci. S ľuďmi som skončila.“

Miller sa zasmial. „Zlepšíš sa, uvidíš.“

Druhá kapitola

CHRISTIAN

„Ale, ale, ale! Pozrime sa, aký kocúrik k nám prikvitol. To ti trvalo.“

Podišiel som k Trénerovi a automaticky chcel k nemu natiahnuť pravú ruku, no v poslednej sekunde som sa zháčil a podal mu ľavú. Tréner mal pravú stranu tela oslabenú po mozgovej porážke, ktorú utrpel pred pár rokmi. Preto aj sedel na vozíku.

Potriasli sme si ruky. „Ako sa ti páči na lavičke?“

Voľnou rukou som ho potľapkal po pleci. „Asi tak ako tebe na vozíku, starec.“

Tréner sa zachechtal. S Marvinom „Trénerom“ Barrettom sme sa doberali už od čias, keď som ako malý začal s americkým futbalom. Bol mojím prvým trénerom a zároveň otcom Johna Barretta, jedného z najlepších futbalistov všetkých čias a majiteľa futbalového klubu New York Bruins. Ten však pred dvoma rokmi zomrel na rakovinu pankreasu a majiteľkou sa stala žena, ktorá ma považuje za poslíčka z pizzerie a dáva mi prednášky o sexuálnom obťažovaní.

„Tak čo sa deje? Ako sa zotavuješ?“ zaujímal sa Tréner.

Pred mesiacom som sa počas zápasu zranil a operovali mi roztrhnutý väz v kolene. „Je mi fajn. Na fyziote-

rapii excelujem a koleno som nemal takéto ohybné ani na vysokej škole. No lekár mi dovolí vrátiť sa na ihrisko asi až o tri týždne.“

„On najlepšie vie, čo je dobré. Pamätáš si, ako si si v tretej štvrtine zápasu ešte na základnej škole zlomil dva zuby? Až do konca si držal jazyk za zubami, lebo si sa bál, že ťa na posledných osem minút pošlú na la-
vičku. A ak si dobre pamätám, mali ste dvadsaťbodo-
vý náskok. Natrhol si si vnútornú stranu úst a museli
ti to zašit' deviatimi stehmi. Vyzeral si, akoby si zjedol
žiletku. Lekár má pravdu, keď ťa nenechá rozhodovať.
Nedá sa ti veriť.“

Mávol som rukou. „Chceš ísť na čerstvý vzduch?“

„Jasné, prečo nie? Je lepšie ísť na prechádzku s tebou
než so psom. Všetky dámy sa pri nás pristavujú a štebo-
cú a ja mám zo svojho miesta parádny výhľad – rovno
na úrovni hrude, ak vieš, čo tým myslím.“

Zachechtal som sa. „Stále ten starý chlipník.“

Vyšli sme von a prechádzali sa po tunajšej malej štvr-
ti. Po mozgovej porážke sa Tréner presťahoval do komu-
nitného centra s nepretržitou starostlivosťou. Mal tu
vlastný dom a bol pomerne nezávislý, no z času na čas sa
oňho starali zdravotníci a iný personál. Prešli sme okolo
jazera do parku, kde sme spolu hrávali dámu.

„Tak čo, aj dnes ťa nabijem?“ zachechtal sa.

„Minule si mal iba šťastie. Len si nenamýšľaj, bol
som ešte oťapený z liekov. Navyše, občas nájde orech aj
slepá veverička.“

Tréner sa zasmial. „Vidím, že stále nerád prehrávaš.“

„Chceš prejsť od slov k činom? Stavíme sa o peniaze?“

„Stavme sa, no peniaze si nechaj. Ak vyhrám, prine-
sieš mi pastrami sendvič z bistra Katz.“

„Dobre.“ Poškriabal som sa po brade a rozmýšľal, čo by som chcel ja. „A keď vyhrám ja, na najbližší domáci zápas prídeš oblečený v tričku s mojou fotkou a posadíš sa medzi súperových fanúšikov.“

„To je kruté,“ uškrnul sa. „Môže byť.“

Presunul som Trénera na jednu stranu betónového stola a rozložil hraciu dosku. „Vek má prednosť pred krásou. Začínaš.“

Tréner posunul svoju čiernu figúrku dopredu. „Už si sa stretol s mojou vnučkou? Tento týždeň mala preziať kormidlo.“

„Stretol. Včera. Je... zaujímavá.“

„Má všetko, čo treba. Je inteligentná aj pekná. Na Yale bola najlepšia v celom ročníku. Škoda, že som nemohol byť na ňu hrdý v čase, keď sa to udialo, keďže som o nej ani netušil.“

Na návštevách Trénera sa naše rozhovory takmer vždy točili okolo zápasov, nikdy sme nerozoberali osobný život. Vedel som teda iba toľko, čo aj väčšina ľudí z novín – že jeho syn John Barrett zanechal futbalové mužstvo svojej dcéry, ku ktorej sa celý život nepriznával, a nie svojim dvom dcéram, ktoré pre tím už pracovali. V novinách sa o tom písalo vyše dvoch rokov, pretože jeho rodina napadla závet, a konečný verdikt padol iba pred niekoľkými týždňami. Preto som bol na Bellu Keatingovú veľmi zvedavý.

„Už ste sa stretli?“ opýtal som sa ho.

Prikývol. „Navštevuje ma takmer každú sobotu dopoludnia. Prvý raz prišla pár týždňov po prečítaní závetu. Hľadala odpovede, ktoré som však nemal. Napríklad na otázku, prečo sa k nej môj hlúpy syn nepriznával.“

To som netušil. „Čo myslíš, zvládne vedenie tímu?“

„Myslím, že Bella všetkých prekvapí.“ Zamával pokrúteným prstom. „Predtým vyvíjala algoritmy na určenie nákupného správania miliónov ľudí. Lahko sa naučí o športe, ktorý ovládajú také trúby ako my dvaja. Len musí prestať všetko analyzovať a popracovať na svojich sociálnych zručnostiach. A zvládne to.“

Sociálne zručnosti ako povedzme poznať svojich hráčov by sa na začiatok zišli. Túto myšlienku som si však nechal pre seba. Nie je rozumné kritizovať niečieho príbuzného, zvlášť ak ho spoznal iba nedávno.

Tréner presunul figúrku. „Nepodobá sa veľmi na svoje sestry, však?“

Vôbec! Tiffany a Rebeca boli vysoké a chudé ako vyžly, mali olivovú pokožku, tmavé vlasy a oči po otcovi. Boli prítlačlivé, no vyžarovalo z nich aj čosi drsné – možno za to mohli ich hranaté sánky alebo pohľad, sám som to nevedel určiť. Zato Bella mala porcelánovú pokožku, žiarivé zelené oči a gaštanovohnedé vlasy. Plné pery mala uprostred vytvarované do písmena V, takmer ako mašličku. Nemerala azda ani stošesťdesiat centimetrov, no krivky mala na správnych miestach. Pri spomienke na jej okuliare s hrubým rámom, ktoré mala mierne nakrivo, som sa musel usmiať. „Nie, nevšímol som si nijakú podobnosť,“ odvetil som. „Prečo John zanechal mužstvo jej a nie Tiffany a Rebecce, ak sa môžem spýtať?“

Tréner pokrčil plecami. „Naisto viem iba to, čo jej napísal v liste, ktorý priložil k závetu – že tie dve sú aj bez toho rozmazané. S tým môžem iba súhlasiť. A ospravedlnil sa, že nechal Bellu na všetko samu po smrti jej matky. Bellina mama bola ozaj milá pani, volala sa Rose. Pracovala v luxusných boxoch na šta-